

în varianta locală a acesteia, pe de altă parte ei învață la școală româna literară. Cu aceasta din urmă vin în contact, de asemenea, la fiecare pas (radio, presă, cinematograful etc.). Pentru locuitorii polonezi de la Cacica care folosesc limba lor maternă (primară) numai în forma ei orală, dialectală, limba română este limba literară; corespondența între membrii familiei se poartă în limba română, cărțile sînt citite în românește, deși au posibilitatea de a găsi la biblioteca comunală și cărți în limba polonă.

Desigur, caracterul „literar” sau „dialectal” al limbii române este diferit la diferiți vorbitori de origine polonă, în funcție de vîrsta acestora, de instrucție și cultură, de relațiile sociale pe care le întrețin, de deplasările la oraș și de mulți alți factori. Se poate afirma că, în general, româna polonezilor de la Cacica este mai apropiată de româna literară, conținînd mai puține elemente dialectale decît româna vorbită de românii din localitate. Este un lucru cunoscut că populația care vorbește în familie altă limbă, stăpînește cu mai multă ușurință limba literară oficială, pentru că interferează aici într-o mai mică măsură deprinderile dialectale din primii ani de copilărie. Fără îndoială, totuși, că în condițiile unui contact permanent cu populația rurală românească, polonezii de aici au în româna lor o serie de trăsături dialectale. Avem, și în acest caz, de a face cu „... existența unei forme de comunicare care se situează între aspectul standard literar și aspectul regional al limbii ... Apariția acestei forme intermediare de comunicare — care poate fi denumită *interdialect* — este rezultatul raporturilor dintre cele două aspecte ale limbii în continuu proces de interacțiune”¹.

3.2.1. Sistemul vocalelor accentuate al interdialectului este asemănător cu cel al limbii literare²:

i î u
e ă o
a

Diferită este însă distribuția alofonelor, ca și frecvența unor foneme.

Fonemul /e/ poate să apară într-o variantă mai deschisă *ɛ* în locul diftongului *ea* din româna literară: *bɛ*, *viɛ*, *vrɛ*.

În locul rom. lit. /i/ după consoanele *s*, *z*, *ț*, *d*, *q*, *ș*, *ž* apare /i̯/: *singur*, *q̯iwă* ‘ziuă’, *țini*, *pažit*, *mașină*, *nakažit*.

3.2.2. Cu mult mai mult se deosebește de rom. lit. sistemul vocalelor neaccentuate al interdialectului:

i u
ă o
a

¹ B. Cazacu, *Studii de dialectologie română*, București 1966, p. 39.

² Cf. E. Vasiliu, *Fonologia limbii române*, București, 1965, p. 85.